

Arrest

nr. 136 010 van 9 januari 2015
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 20 oktober 2014 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 9 september 2014 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 november 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 december 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat S. BAKI verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat J. DEMUYNCK, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker deed op 18 maart 2014 een verklaring van inschrijving in functie van zijn Belgische echtgenote.

1.2. Op 9 september 2014 werd besloten tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Dit is de bestreden beslissing die is gemotiveerd als volgt:

“De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie. Artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 stelt dat bij een aanvraag gezinshereniging in functie van een Belg de Belgische onderdaan moet aantonen dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan de voorwaarden wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, §1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Als bewijzen van bestaansmiddelen van de Belgische onderdaan legt betrokkene volgende bewijzen voor: -een deeltijds arbeidscontract van het OCMW Lochristi dat ingaat op 01.01.2013 en een tweede deeltijds arbeidscontract - eveneens bij het OCMW Lochristi - dat ingaat op 01.09.2012 en eindigt op 31.08.2013, met de daarbijbehorende loonfiches. -een attest van het RJV ivm het vakantiegeld 2014. -een attest betaling werkloosheid van het ACV Lokeren waaruit blijkt dat de Belgische onderdaan in januari 3 dagen werkloosheid ontving. -een attest van de Christelijke Mutualiteit dd 06.06.2014 waaruit blijkt dat de Belg een ziekteuitkering ontving voor de periode van 22 t/m 25 mei 2014. -loonfiches van interimbureau's Tempo-team en Randstad voor de periode van september 2013 t/m mei 2014 waaruit blijkt dat de Belgische onderdaan interimarbeid verrichtte in deze periode. Uit het administratief dossier blijkt eveneens dat betrokkene tot op heden interimarbeid verricht (zie raadpleging databank RS2). Aangezien interimarbeid per definitie tijdelijk van aard is, is met de voorgelegde documenten niet afdoende aangetoond dat de Belgische onderdaan heden over stabiele bestaansmiddelen beschikt. Bijkomend dient opgemerkt te worden dat het bedrag dat de Belgische uit deze interimtewerkstelling bekomt onder het bedrag zit van 120% van het leefloon voor een persoon met gezinslast zoals vereist overeenkomstig bovenstaand aangehaald artikel. Overeenkomstig art 42, §1, tweede lid van de wet van 15.12.1980 dient, indien aan de voorwaarden betreffende de stabiele en regelmatige bestaansmiddelen niet voldaan is, de minister of zijn gemachtigde een behoeftenanalyse te doen. Hiertoe kan dienstig verwezen worden naar de armoederisicogrens, die bepaald wordt als 60% van het mediaan gestandaardiseerd beschikbaar huishoudinkomen van de Belgische bevolking. Voor een gezin van twee volwassenen ligt de armoederisicogrens op 1500 euro. Gezien de huurprijs van de woning die betrokkenen betrekken reeds op 565 € (+ desgevallende indexering) ligt, is 120 % van het leefloon het werkelijke minimum inkomen waar de Belgische referentiepersoon zou moeten over beschikken. De loonfiches van betrokkene zelf, voor de periode van 02.06.2014 t/m 08.06.2014, kan hierbij niet in rekening worden gebracht. Immers, het is de Belgische onderdaan die zich wenst te laten vervoegen, die dient aan te tonen over voldoende, stabiele en regelmatige bestaansmiddelen te beschikken. Gelet op het feit dat het verblijf van meer dan drie maanden aan betrokkene werd geweigerd en dat uit het onderzoek van het administratief dossier blijkt dat hij geen aanspraak maakt op enig verblijfsrecht op basis van een andere rechtsgrond, levert de gemachtigde van de Minister een bevel om het grondgebied te verlaten af krachtens art. 52, § 4, vijfde lid van het KB van 8 oktober 1981.”

2. Over de ontvankelijkheid

De verwerende partij werpt op dat verzoeker op 15 oktober 2014 een nieuwe aanvraag indiende voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie. Hij zou derhalve thans in het bezit zijn van een attest van immatriculatie, zodat hij thans geen belang heeft bij het beroep.

De Raad stelt vast dat het in het bezit zijn van een attest van immatriculatie hooguit tot gevolg heeft dat de bevelscomponent thans niet kan worden uitgevoerd. Het feit dat verzoeker thans tijdelijk in het bezit is van een attest van immatriculatie heeft dan ook niet tot gevolg dat hij het belang zou verliezen bij het aanvechten van de beslissing tot weigering van verblijf. Bovendien heeft de aanwezigheid in het rechtsverkeer van een eerder niet uitgevoerd bevel nog steeds gevolgen voor verzoeker, aangezien het bestaan van een dergelijk bevel de feitelijke en juridische basis kan vormen voor een later tussen te komen gedwongen verwijderingsmaatregel ex artikel 74/14, §3, 4°, *juncto* 74/15, §1, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), zijnde een bevel zonder termijn om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het op verwijdering (bijlage 13septies bij het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen), of van een inreisverbod overeenkomstig artikel 74/11, §1, 2° van de vreemdelingenwet. Verzoeker heeft dus wel degelijk een belang om dit bevel aan te vechten. De exceptie wordt verworpen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoeker voert een enig middel aan dat hij toelicht als volgt:

“Enig middel: schending van artikel 40ter, artikel 42 en artikel 62 Vreemdelingenwet van 15/12/1980, schending van artikel 3 van de wet van 29/07/1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen alsook een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en redelijkheidsbeginsel, schending van artikel 8 EVRM:

9.1. Artikel 40ter Vreemdelingenwet van 15/12/1980 bepaalt:

“De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de familieleden van een Belg, voor zover het betreft :

- de familieleden vermeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen;

- de familieleden vermeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4° die de ouders zijn van een minderjarige Belg, die hun identiteit aantonen met een identiteitsdocument. en die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen.

Voor wat betreft de in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3° bedoelde familieleden moet de Belgische onderdaan aantonen :

- dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan die voorwaarde wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen :

1° wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid;

2° worden de middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels, met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijslagen, alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijslagen niet in aanmerking genomen;

3° worden de wachtuitkering en de overbruggingsuitkering niet in aanmerking genomen en wordt de werkloosheidsuitkering enkel in aanmerking genomen voor zover de betrokken echtgenoot of partner kan bewijzen dat hij actief werk zoekt [...].”

Artikel 42, §1 Vreemdelingenwet van 15/12/1980 bepaalt:

“Het recht op een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk wordt zo snel mogelijk en ten laatste zes maanden volgend op de datum van aanvraag zoals bepaald in § 4, tweede lid, erkend aan de burger van de Unie en zijn familieleden onder de voorwaarden en voor de duur door de Koning bepaald overeenkomstig de Europese verordeningen en richtlijnen. Bij de erkenning wordt rekening gehouden met het geheel van de elementen van het dossier.

Indien aan de voorwaarde betreffende de stabiele en regelmatige bestaansmiddelen bedoeld in artikel 40bis, § 4, tweede lid en in artikel 40ter, tweede lid, niet voldaan is, dient de minister of zijn gemachtigde, op basis van de eigen behoeften van de burger van de Unie die vervoegd wordt en van zijn familieleden te bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden. De minister of zijn gemachtigde kan hiervoor alle bescheiden en inlichtingen die voor het bepalen van dit bedrag nuttig zijn, doen overleggen door de vreemdeling en door elke Belgische overheid.”

Dat de bestreden beslissing werd genomen met een schending van de artikelen 40ter en 42 Vreemdelingenwet. De beslissing werd genomen op een onredelijke wijze. Dat het kennelijk onredelijk is en onzorgvuldig om geen rekening te houden met de vele stavingsstukken die werden overgemaakt door verzoeker. Zo wordt er o.m. ten onrechte geen rekening gehouden met het feit dat de echtgenote reeds gedurende twee jaar is tewerkgesteld, een behoorlijk inkomen heeft en dat tevens verzoeker zelf ook werkt, zodat hun gezamenlijk inkomen ruimschoots voldoende is om niet ten laste te vallen van de Belgische overheid.

Verzoeker woont samen met zijn Belgische echtgenote. De echtgenote van verzoeker verdient gedurende lange tijd maandelijks circa 1150 euro netto per maand. Verzoeker zelf verdient circa 1800 euro netto per maand. Samen verdienen zij ongeveer 3000 euro netto per maand. Dat er in het gezin meer dan voldoende en regelmatige bestaansmiddelen aanwezig zijn. De echtgenote van verzoeker beschikt over voldoende, stabiele en regelmatige inkomsten in de zin van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 42 Vreemdelingenwet diende de Dienst Vreemdelingenzaken in het geval zij zou vast stellen dat de Belg geen toereikende bestaansmiddelen zou kunnen bewijzen, een behoefteanalyse te maken van de Belg en zijn gezin en op basis daarvan bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de overheid. De verwerende partij heeft ten onrechte geen rekening gehouden met het inkomen van verzoeker zelf en heeft op een onredelijke en onzorgvuldige wijze de inkomsten van verzoeker en zijn echtgenote beoordeeld. Het

inkomen in het gezin is ruimschoots voldoende om niet ten laste te vallen van de Belgische sociale bijstand.

9.2. Dat het kennelijk onredelijk en onzorgvuldig is om verzoeker naast de weigering van verblijf ook een bevel te geven om het grondgebied te verlaten. Het bevel om het grondgebied te verlaten is niet afdoende gemotiveerd.

Dat niet valt in te zien waarom de Dienst Vreemdelingenzaken aan verzoeker een bevel geeft om het grondgebied te verlaten, aangezien deze beslissing niet afdoende wordt gemotiveerd, en zij hierdoor de motiveringsplicht schromelijk miskent.

De bestreden beslissing verwijst in de aanhef naar artikel 52, §4, vijfde lid, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Deze bepaling luidt als volgt:

“Indien de minister of zijn gemachtigde het recht op verblijf niet erkent, wordt het familielid van deze beslissing kennis gegeven door de afgifte van een document overeenkomstig het model van bijlage 20, dat desgevallend een bevel om het grondgebied te verlaten bevat. Het attest van immatriculatie wordt ingetrokken.”

Uit bovenvermelde bewoordingen kan geen verplichting worden afgeleid om een bevel om het grondgebied te verlaten te geven. Het woord "desgevallend" wijst integendeel op een mogelijkheid en betekent niet dat in ieder geval een bevel zou moeten worden gegeven (cf. RvS 19 juli 2012, nrs. 220.339 en 220.340; RvS 24 oktober 2012, nr. 221.165).

Gelet op de gegeven discretionaire bevoegdheid om al dan niet een bevel om het grondgebied te verlaten te incorporeren in de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden, kwam het de verwerende partij in casu toe te preciseren waarom een bevel om het grondgebied te verlaten verstrekt wordt aan verzoeker, quod non. Wanneer de toepasselijke regelgeving aan het bestuur de vrijheid laat om al dan niet een beslissing te nemen, of de keuze laat tussen verschillende mogelijke beslissing, is het bestuur verplicht zijn keuze te verantwoorden. Ook bij de invulling van vage normen, zal een uitgebreide motivering noodzakelijk zijn. De precieze, concrete motieven moeten uitdrukkelijk en nauwkeurig worden vermeld. Een discretionaire bevoegdheid ontslaat de overheid dus geenszins van de verplichting tot formele motivering, wel integendeel. In dat geval dringt de motiveringsplicht zich nog meer op als niet te verwaarlozen waarborg en zelfs de enige waarborg tegen willekeur.’ (I. OPDEBEEK en A. COOLSAET, administratieve rechtsbibliotheek - algemene reeks, VII, formele motivering van bestuurshandelingen, Brugge, Die Keure, 1999, 149, nr. 185).

Indien de Dienst Vreemdelingenzaken een beslissing neemt om verzoeker, naast de weigering van zijn verblijf, ook een bevel te geven om het grondgebied te verlaten, dient zij dit bijzonder te motiveren. Een enkele verwijzing naar het artikel 52§4, vijfde lid van het Vreemdelingenbesluit, kan niet gelden als een afdoende motivering. Dit is een schending van de formele motiveringsplicht. Een schending van de formele motiveringsplicht dient te worden vastgesteld wat betreft het bevel om het grondgebied te verlaten dat niet is gemotiveerd (schending van het artikel 62 van de Vreemdelingenwet en van artikel 3 van de wet van 29/07/1991).

9.3. Door de bestreden beslissing wordt verder het mensenrecht op de eerbiediging van het privé- en familiale leven geschonden (artikel 8 EVRM).

Artikel 8 EVRM : “1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privéleven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling. 2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen”.

De bestreden maatregel vormt een inmenging in het privé- en gezinsleven van verzoeker en zijn recht op een familiaal en privéleven, en dient in overeenstemming te zijn met artikel 8 E.V.R.M. Het begrip familiaal en privéleven in artikel 8 EVRM sluit de relatie in van verzoeker met zijn Belgische echtgenote en Belgische kinderen.

Dat rekening dient te worden gehouden met volgende elementen:

- Het feit dat verzoeker een blanco strafregister heeft;*
- De ernst van de moeilijkheden die verzoeker zou ondervinden in het land waarnaar de vreemdeling uitgewezen wordt: deze zijn zeer groot, hij wordt hierdoor gescheiden van zijn echtgenote en zal zijn werk verliezen;*
- De hechtheid van de sociale, culturele en familiale banden met het gastland en met het land van bestemming: zeer grote hechtheid met België waar zijn Belgische echtgenote verblijft en alwaar zij is geboren;*

Gelet op alle bovenstaande feiten dient te worden besloten tot een onevenredige inmenging die niet noodzakelijk is in een democratische samenleving. Op grond van de boven vermelde feiten dient te worden besloten tot een schending van artikel 8 EVRM.

De bestreden beslissing schendt dan ook de formele motiveringsplicht, schendt het artikel 40ter en 42 van de Vreemdelingenwet van 15/12/1980, schendt het zorgvuldigheidsbeginsel, schendt het redelijkheidsbeginsel en schendt het artikel 8 EVRM.

In toepassing van het middel is de bestreden beslissing dan ook nietig."

3.2.1. Wat betreft de verblijfsweigering

Daargelaten de vraag of de motieven van de bestreden beslissing kunnen worden bijgetreden waar wordt gesteld dat interimarbeid "*per definitie*" tijdelijk van aard is, te meer daar uit de bestreden beslissing zelf blijkt dat verzoekster van september 2013 tot heden interimarbeid heeft verricht (en in de periode daarvoor een arbeidscontract had bij het OCMW Lochristi), stelt de Raad vast de bestreden beslissing verder nog steunt op een bijkomend motief dat van aard is deze beslissing te steunen. De bestaansmiddelen waarvan sprake in artikel 40ter van de vreemdelingenwet moeten immers niet enkel *stabiel* zijn, maar dienen eveneens *toereikend* te zijn. Te dezen wordt gemotiveerd dat het inkomen van de referentiepersoon minder dan 120% van het leefloon voor een persoon met gezinslast bedraagt. Daarbij wordt na behoefteanalyse vastgesteld dat de armoedegrens voor een gezin met twee volwassenen 1500 euro bedraagt en dat verzoeker een huishuur van 565 euro heeft. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de Belgische echtgenote attesteerde over een maandelijks netto-inkomen te beschikken dat fluctueert tussen de 900 à 1000 euro per maand. Zelfs indien wordt aanvaard dat de referentiepersoon, zoals verzoeker aanvoert, attesteerde over ongeveer 1150 euro per maand te beschikken, dan nog moet worden vastgesteld dat, na aftrek van de huurlast, dit neerkomt op bestaansmiddelen van 595 euro per maand voor twee volwassenen. Gelet op deze vaststellingen is de Raad van oordeel dat het motief van niet toereikende bestaansmiddelen op afdoende wijze steun vindt in het administratief dossier en niet kennelijk onredelijk is.

Waar verzoeker aanvoert dat nagelaten werd rekening te houden met het feit dat hij zelf 1800 euro netto per maand verdient, blijkt noch uit de stukken van het administratief dossier noch uit de bestreden beslissing dat verzoeker hiervan stukken zou hebben neergelegd. Er is in hoofdte van verzoeker slechts sprake van een tewerkstelling van 2 tot 8 juni 2014, wat heeft geleid tot de eenmalige betaling aan verzoeker van 432 euro. Het is niet kennelijk onredelijk om deze eenmalige inkomst niet te beschouwen als stabiele, regelmatige en toereikende bestaansmiddelen in de zin van artikel 40ter van de vreemdelingenwet. Het bestuur kon bij de beoordeling van de bestaansmiddelen geen rekening houden met elementen die de aanvrager ter staving van zijn aanvraag niet heeft voorgelegd. Waar verzoeker tenslotte nog aanvoert dat een behoefteanalyse diende te geschieden, blijkt uit de lezing van de bestreden beslissing dat deze heeft plaatsgevonden, nu wordt vastgesteld wat de armoederisicogrens in België is voor een gezin van twee volwassenen, dat het inkomen lager ligt en dat zij daarbij 565 euro huur moeten betalen.

Er blijkt niet dat verzoeker ter ondersteuning van zijn aanvraag andere inkomsten heeft aangetoond dan deze waarvan sprake in de bestreden beslissing. Daarbij wordt opgemerkt dat het verzoeker, zo hij daadwerkelijk meent over voldoende bestaansmiddelen te beschikken, vrij staat om een nieuwe aanvraag in te dienen, dit maal naar behoren gestaafd met bewijzen van stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Uit de debatten is gebleken dat inmiddels een nieuwe aanvraag werd ingediend.

Het eerste onderdeel is ongegrond.

3.2.2. Wat betreft het bevel om het grondgebied te verlaten

Allereerst merkt de Raad op dat wanneer een vreemdeling verzoekt om, in toepassing van artikel 40bis van de vreemdelingenwet, tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk te worden toegelaten het aan verweerder toekomt om na te gaan of de betrokken vreemdeling aan de in deze wetsbepaling gestelde voorwaarden voldoet. Indien verweerder vaststelt dat dit niet het geval is dan kan hij ten aanzien van deze vreemdeling een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden nemen. De vaststelling dat een vreemdeling niet over een recht op verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk beschikt of dat hij naliet aan te tonen dat hij over een dergelijk recht op verblijf beschikt, leidt niet automatisch tot de vaststelling dat deze vreemdeling zich op onwettige wijze in het Rijk bevindt. Het is immers mogelijk dat deze vreemdeling tot een verblijf in het Rijk werd gemachtigd of dat hij tijdens de behandeling van een andere aanvraag (asiel, medische redenen...) tijdelijk in het Rijk kan verblijven. Wanneer verweerder constateert dat een vreemdeling geen recht op verblijf van meer dan drie

maanden in het Rijk kan laten gelden, komt het hem toe aanvullend te onderzoeken of de betrokken vreemdeling niet tevens onwettig in het Rijk verblijft en desgevallend over te gaan tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Een dergelijk bevel om het grondgebied te verlaten kan slechts worden afgegeven in toepassing van artikel 7 van de vreemdelingenwet. Een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden en een bevel om het grondgebied te verlaten hebben ook verschillende rechtsgevolgen. Een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden heeft louter tot gevolg dat een vreemdeling geen recht op verblijf kan laten gelden en eventueel zal dienen terug te vallen op zijn vroegere verblijfstoestand. Een bevel om het grondgebied te verlaten heeft tot gevolg dat een vreemdeling het Belgisch grondgebied dient te verlaten en kan desgevallend als basis dienen voor een gedwongen terugleiding naar de grens en een administratieve vrijheidsberoving.

Gelet, enerzijds, op het feit dat de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden en de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten de toetsing aan verschillende wetsbepalingen en dus een afzonderlijk onderzoek en een afzonderlijke juridische grondslag vereisen en, anderzijds, dat deze beslissingen onderscheiden rechtsgevolgen hebben, moet worden geconcludeerd dat het van elkaar te onderscheiden rechtshandelingen zijn, die elk op eigen gronden kunnen worden aangevochten bij de Raad. Het gegeven dat de eventuele vernietiging van een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden tot gevolg heeft dat ook het in dezelfde akte van kennisgeving opgenomen bevel om het grondgebied te verlaten kaduuk wordt, doet aan voorgaande vaststelling geen afbreuk en laat slechts toe te concluderen dat het voor een vreemdeling aangewezen kan zijn beide beslissingen aan te vechten indien hij meent dat de beslissing waarbij hem een verblijf wordt geweigerd op onwettige wijze werd genomen. De vaststelling dat de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten niet overeenkomstig de wet werd genomen heeft daarentegen geen gevolgen voor de in dezelfde akte van kennisgeving opgenomen beslissing tot weigering van verblijf. Het is derhalve mogelijk dat de Raad vaststelt dat de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten werd genomen met miskennis van de wet terwijl deze vaststelling geen impact heeft op de beslissing tot weigering van verblijf, die aan een vreemdeling met een zelfde akte ter kennis werd gebracht. De vernietiging van dit bevel om het grondgebied te verlaten wijzigt immers niets aan de aard of rechtsgeldigheid van deze beslissing tot weigering van verblijf.

Het gegeven dat de beslissing tot weigering van verblijf en het bevel om het grondgebied te verlaten als twee afzonderlijke beslissingen dienen te worden beschouwd, vindt ook steun in de bepalingen van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. In artikel 51, § 2, tweede lid van dit koninklijk besluit is immers sprake van "beide beslissingen".

Zelfs al heeft de Raad in het verleden geoordeeld dat "*Dans la mesure où la décision [de refus de séjour de plus de trois mois avec ordre de quitter le territoire] attaquée dans le cadre du présent recours est, en droit, unique et indivisible (C.E., 28 juin 2010, n° 205.924), l'ordre de quitter le territoire ne peut juridiquement en être détaché*" (RVV 13 maart 2012, nr. 77 137) ("*In de mate waarin de beslissing [tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten] die in het kader van huidig beroep wordt aangevochten, in rechte één en ondeelbaar is (RvS 28 juni 2010, nr. 205.924), kan het bevel om het grondgebied te verlaten er juridisch niet van afgesplitst worden*", eigen vertaling, zie ook RvV 28 juni 2011, nr. 64 084), dan past het evenwel vast te stellen dat de bepalingen van artikel 51, § 2, tweede lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 volgens dewelke wanneer de bevoegde minister of zijn gemachtigde een recht op verblijf niet erkent, hij de betrokken vreemdeling hiervan in kennis dient te stellen middels "*een document overeenkomstig het model van bijlage 20*" dat "*zo nodig*" ook een bevel om het grondgebied te verlaten bevat enkel toelaten te besluiten dat twee beslissingen in één akte van kennisgeving kunnen worden opgenomen. Wanneer twee beslissingen samen worden betekend, dan kan hieruit echter niet worden geconcludeerd dat het niet langer twee afzonderlijke beslissingen zijn (in dezelfde zin: RvS 5 maart 2013, nr. 222.740; RvS 10 oktober 2013, nr. 225.056, RvS 12 november 2013, nr. 225.455).

Verzoeker voert met betrekking tot het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten de schending aan van de formele motiveringsplicht, zoals voorzien in artikel 62 van de vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

Artikel 62 van de vreemdelingenwet bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen moeten omkleed worden en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht waartoe het bestuur is gehouden, heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij zo nodig kan beoordelen of er aanleiding toe

bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip “afdoende” zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

In voorliggende zaak kan de Raad slechts vaststellen dat verweerder niet heeft aangegeven op basis van welke wettelijke bepaling hij heeft beslist dat een bevel om het grondgebied te verlaten diende te worden afgegeven en op welke feitelijke gegevens hij zich steunde om over te gaan tot het nemen van deze beslissing. Zoals reeds werd gesteld laat het feit dat verweerder de aanvraag van verzoekster om tot een verblijf van meer dan drie maanden te worden toegelaten heeft afgewezen niet toe automatisch te besluiten dat verzoekster illegaal in het Rijk verblijft.

Verzoekster kan derhalve worden gevolgd in haar betoog dat verweerder met betrekking tot de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten is tekortgekomen aan zijn verplichting tot formele motivering, zoals deze voortvloeit uit artikel 62 van de vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991.

Het tweede onderdeel van het enig middel, dat uitsluitend betrekking heeft op de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, is gegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden, doch heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van het bevel om het grondgebied te verlaten. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring behandeld.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen in de mate dat deze gericht zijn tegen de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 9 september 2014 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden.

Artikel 2

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 9 september 2014 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten wordt vernietigd.

Artikel 3

De vordering tot schorsing van de bij artikel 2 vernietigde beslissing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen januari tweeduizend vijftien door:

dhr. C. VERHAERT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

C. VERHAERT